

Анђео с веранде

ЛИЦА:

МИЛА: (између 25 и 30 година)
Лепа, изазовна,
облачи се као девојка за пратњу.

РАЈНА: (између 65 и 70 година)
Мршава, упалих образа, чекињасте,
седе косе која као да је насађена,
мајка Милина, а сестра Дебелој.

ДЕБЕЛА: (између 60 и 65 година)
Огромна је.

ИЗБЕГЛИЦА: (близу 50 година)
У црнини је.

ЛАЛЕ: (око 20–25 година)
Једне ноге згрчене, давно поломљене.

И два мртва тела.

ПРВИ ДЕО

1. ПОДРУМ

Полумрачна соба осветљена је сијалицом која виси о две испреплетене жице. Испод сијалице је ко зна колико ситар сито са неколико хоклица, неодређене боје.

На ситолу је отворена и испијена више од половине флаша вињака. Недалеко од ситола је кауч прекривен излизаном јамболијом.

Лево од кауча је најлонска провидна завеса која прекрива собу на два дела и која је на неколико метара прозорела од цигарета. У делу собе иза завесе назире се два лежаја и један орман.

Десно од ситола је део собе који је отворен у кухињу, са ситарим шпоретом, изнад којег виси полица са обијеним посуђем. До шпорета је фрижидер.

У углу те кухиње је несразмерно велики телевизор, који је укључен и са којег пристије фолк музика.

До половине зида собе су велики прагови влаге и мемле, те је на неколико метара малишар отишао, понегде је пошкљобучен, а негде избија шалира.

Улазна врата су и прозор и врата.

Преко заштакљеног дела навучен је шарени заспор.

Рајна гласи телевизор. Пали цигарету. Након повучена два тира дима сипаде је јак кашаљ. Кашље дуго. Вади из њега умјицу. Гледа у њу па у флашу. Ово праје иако је кашаљ зацењујући. Након неколико тренутака врати умјицу и посегну за флашом. Повуче два тира добра зуљљаја. После неколико тренутака кашаљ се смири.

Поуши цигарету на миру, а онда, приђе вратима, размакну заспор.

РАЈНА: Ноћас се мој сан остварује!

(Опет кашље, и последње речи изговара задргнуто)

Конечно да и мени једном, па макар и ноћу сине.

(Дуга пауза. Кашаљ је дави. Узима умјицу. После неколико удаха и тренутака, кашаљ се заиста смири. Публици)

Не вреди... Осим овог срања, ништа не помаже.

(Пауза)

Боже, цео живот сам била без купатила и прала се у лавору или кориту,

(Пауза)

а само се на Ади купала...

(Пауза)

Ада је моја када, још док је била баруштина... А на

Партизановом сам се само показивала... Тамо нисам улазила у воду... Волела сам барске мирисе на себи... Фуј! Свашта сам волела... Ех, а сада бих највише волела да се бар једном, на миру, окупам топлим водом из бојлера, и то у белој, емајлираној кади...!

(Пауза)

Ех, како лепо у београдском двадесет и првом веку звуче речи: вода, купатило... бојлер...

(Нормално дише. Виче)

Вода у стану!

(Нађло се уишиша, схваћивши да је мођу чући)

Ох, ту је и права клозетска шоља! Ха! Нећу више чучати у оном дрвеном смрдљаку. Од сада ћу као човек, да седнем, да се без страха напињем и да размишљам...

(Одлази од вратиша. Седе за сто. Узима флашу. Загледа је и као да њој љрича)

Ноћас све мора да се деси...

(Пауза)

а онда ћу сутра, на мој рођендан, први пут заиста да се оперем.

(Пауза)

Али како, кад ње нема!? Данима је нема!

(Пауза)

Отишла је, а он умире.

(Поново жуцну који жуљљај. Брише се снажно и одхукује. Ойей одлази до вратиша)

Не смем ни да помислим шта ће бити ако умре, а она не буде ту...

(Окреће се љублици)

Не може тако да се понаша. Људи су нам лепо рекли да сви тамо морамо бити.

Вратиша се нађло ойворише. Рајна уљлашено одскочи. Зајейейура се. Једва се некако снађе да се не сајлејте и љадне. Уљаде Мила. Нервозна је, баш нервозна.

МИЛА: Ти си ту!?

РАЈНА: *(Узвикну)*

Уплаши ме!

МИЛА: Зашто ниси горе!? Зашто вичеш?! Чујеш се до хиподрома!

РАЈНА: Па шта? Хоће ми се... А зашто ти ниси тамо? Требало је да ти тамо будеш, а не ја. Али дамица је по обичају, у курвању.

МИЛА: *(Нарођуши се)*

Шта си рекла!?

РАЈНА: Па то... Мислим, како ти о овој ствари мислиш и радиш, ништа се не постиже.

Не љледајући је, Мила оде до кауча. Седе.

МИЛА: Нисам ни ушла, а ти ме спопадаш...

РАЈНА: Морам, кад си неозбиљна.

(Пауза)

Ово се не пропушта, кћери моја. Мислиш да су савски сплавови све! Е, нису... Нема се ништа од оних ошишаних и задрглих типова... Мораш бити присутна.

МИЛА: *(Усћаје. Прилази јој и уноси јој се у лице)*

Умукни, будало пијана!

РАЈНА: Како смеш то да ми кажеш? Мајка сам ти.

МИЛА: Како да ти не кажем, кад и сама знаш где сам била. Договориле смо се да ме замењујеш док не дођем.

Враћи се и седе на кауч. Преићражује ћо ићорби. Ускоро извади цићаретиће.

РАЈНА: Договориле?

(Пауза)

Можда?

(Пауза)

Али знаш да ја не смем...

МИЛА: Ниси тамо зато што си пијана.

Рајна ћриће каучу. Замахну да ошамари Милу, али је ова ухваћи за руке и одћурну. Рајна се некако задржа о сћо, али ћри ићом закачи флашу која ћаде и разби се о бећионски ћод.

Мила незаинћересовано, ћрићлајујући цићаретићу, љледа мајку која скућља комаде разбијене флаше, ћочесћио облизујући ћрсћице и цокћући језиком.

РАЈНА: Срећом, није била пуна.

МИЛА: Давно сам ти рекла да на мене руку не подижеш.

РАЈНА: Али ни ти мене не смеш звати пијаницом. Знаш да сам престала.

МИЛА: *(Пуши нервозно)*

Колико знам у тој флаши није било млеко. Баздиш к'о да си на сметлишту.

РАЈНА: Морала сам. Треба ово издржати. Задњи сам динар дала, шта ћу сад?

(Скућљено сћакло односи у канћу за смеће ићоред ићо-

рејџа. Узима некакву крју и с њом поче да брише-скуљља осипајке просујоџ ња... Публици)
Боже, како ћу издржати целу ноћ?

МИЛА: *(Усџаје. Одлази до шџорейџа. Узима шерју. Донесе је до Рајне)*

Држи. Испеди крпу у ово.

(Смеје се)

Можда ће бити чашица две.

РАЈНА: *(Више као за себе)*

Ех, што ли те родих?

(Дуџо цеди крју у шерју, као да броји каји скуљљеноџ вињака)

Ни нула пет.

МИЛА: Доста ти је... Нађи неку газу и процеди то!...

РАЈНА: Тако ти својој мајци...

МИЛА: Па не бих волела да те стаклићи докусуре...

(Све време се џодсмехује)

Ред је да и ти нормално умреш...

РАЈНА: Не бој се, кћери, не бој! Никад се не зна ко ће први. Никад. Ја сутра, ако ниси знала, тек шездесет и пету узимам...

МИЛА: Јао! Опрости ми. Не бих ти ово урадила да нисам заборавила на твој роџендан.

РАЈНА: Никад га се и ниси сећала...

МИЛА: Знаш, ово ме све много нервира... Уосталом, то је тек сутра. До тада ћу се искупити... Купићу ти нешто.

РАЈНА: Најбољи ће ми поклон бити оно о чему сањам.
(Наједном се насмеја. Баци крју, а џоштом се луји дланом џо челу)

Имам ја и Лалетову боцу.

МИЛА: Лалетову? Како?

РАЈНА: Свратио је јутрос и донео ми.

(Пауза)

Била сам сама и тек сам била умала.

(Пауза)

И честитку ми је лепу, баш лепу, написао.

(Тумара џо соби)

Само не знам где сам је ставила.

МИЛА: Био је овде!? Улазио?

- РАЈНА: Па како си мислила да ми је да, а да не уђе? Уосталом, шта фали? Само је навирио и дао ми флашу, цедуљицу и честитку. Добро, мало је, само је мало седео; док сам му кафу скувала... Морала сам га нечим почастити.
(Пауза)
Знаш, некако је у последње време чудан... Делује ми посве нормално... и само што не проговори...
- МИЛА: Не лупетај!... Где он може бити нормалан, а поготово да говори... Од кад смо га гурнули, није проговорио...
- РАЈНА: Ма само кажем... да је чудан...
- МИЛА: Да ниси пијана, не би ти се чинило, и не би га у кућу звала.
- РАЈНА: Ја не могу вечито сама. Морам с неким да будем... Тебе никад нема.
- МИЛА: (Мирније)
Добро... Сада бих хтела да се мало одморим.
- РАЈНА: Да се одмараш!?
- МИЛА: Спала сам с ногу.
- РАЈНА: Ма немој! А с чијих то, госпођице?
- МИЛА: Молим!?
- РАЈНА: Наравно да не знаш. Много их је било.
- МИЛА: Знаш ли ти шта причаш?
- РАЈНА: Наравно. Причам оно што одавно желим да ти кажем... Ех, да је Радован овде. Не бих се ја оволико секирала.
- МИЛА: Рајна! Немој још и с њим да ми ову ноћ загорчаваш?
(Пауза)
Рекла сам ти да га у мојој близини не спомињеш. Дај, боже, да га моје очи више никад не виде.
- РАЈНА: Мила моја, зашто тако!? Он ти је брат!... Добро, није рођени, али ипак је мој син. Уосталом да је он сада овде, све би било другачије.
- МИЛА: Зар после свега што ми је урадио, можеш то да кажеш?
- РАЈНА: Ти оно још ниси заборавила?
- МИЛА: Оно се никад не може заборавити.
- РАЈНА: Па шта ти је фалило! Било вам је лепо, а и поступила си као права сестра.
(Пауза)
Да није било тебе и онога, ко зна да ли би икада сазнао шта је женско?

- МИЛА: Молим те престани! Престани!
(Пауза. Као за себе)
Да није било твог наговора, он то не би.
- РАЈНА: Ма немој! А твоје голо парадирање пред њим. Цео дан си знала да будеш гола. Пркосила си му и изазивала га. Па ко онда не би? Није од камена, поготово што ниједна није хтела с њим да се дружи, а камоли да легне...
(Смеје се)
Бог ће те наградити за то...
- МИЛА: Боже, с ким ли га роди?
- РАЈНА: Не могу ти рећи... Ипак ти њему ниси рођена сестра...
(Смеје се)
Тебе је други правио...
- МИЛА: Стварно си пијана... Пијана и луда...
- РАЈНА: Можда сам, али знам да кад би он био овде, горе на веранди никог не би било.
- МИЛА: Богу хвала па није. Нека је што даље од мене са оним својим кретенско-балавим осмехом и ужасним погледом.
- РАЈНА: Не би он теби дао да радиш то што радиш. Бавила би се ти неким поштенијим послом.
- МИЛА: Шта ја то непоштено радим? Молим те реци. Изгледа да ја не знам шта сам и ко сам.
- РАЈНА: И рећи ћу ти. Рећи ћу оно што сви у крају причају...
- МИЛА: (Усмије се са кауча. Ојей је нервозна. Одлази до шћоретја. Тражи нешћо. Бесно ће)
Нема ни грама кафе...
- РАЈНА: Попила сам са Лалетом...
- МИЛА: Говори, шта хоћеш да ми кажеш.
- РАЈНА: Да си курва!... Ето шта.
- Мила јој ћрилази. Уноси јој се у лице. Сћрема се да ћодићне руку на њу. Рајна се одмиче. Некако седе на кауч...*
- Тихо је.*
- Мила сћоји над Рајном, која очекује ударац. То дуже ћраје, али се Мила ћредомисли. Оде до кофе из које захваћи чашу воде. Исћи је наискай. Враћи се до Рајне. Седе ћоред ње. Ова је још ућлашена.*
- МИЛА: Не бој се.
(Сћласну)
Знам ја шта се прича. Иако сам то што јесам, поштенија

сам од свих. Зато немој да ми попујеш.

(Пауза)

Устани. Хоћу мало да се испружим и да одспавам који сат.

Превише сам уморна.

Рајна се не помера. Мила некако леже.

РАЈНА: (Охрабрена, видевши да јој Мила неће ништа)

А што да ти не попујем?... Хоћеш стан, а отишла си. И шта друго да ти кажем?

(Устаје. Седе за сто. Пријали цигарету)

Паметни ово другачије раде.

МИЛА: (Лежи. Гледа у њлафон)

Боже, трагично је прљаво и мемљиво...

РАЈНА: Овакава прилика се указује само једном...

МИЛА: Тачно, и ја је нећу испустити, али док мене није било, могла си да будеш тамо.

(Посјано)

Али, још није касно. Он још није умро... Уосталом, мама, шта би радила да ја какав-такав новац не зарадим? Од твоје усране пензије могли би шипак појести...

РАЈНА: Ја нисам смела да изађем, а камоли да будем с њима. Знаш колико ме дебела мрзи. Да сам изашла, ко зна да ли би ме живу нашла... Ово је права прилика коју та дебела кучка чека да ме се реши... Кад си долазила, јеси ли видела ко је све тамо?

МИЛА: Не.

РАЈНА: Зашто!?

МИЛА: (Једва од умора и поспаности)

Ишла сам кришом, да мисле како још нисам дошла... А зар ти не знаш ко је тамо!?

РАЈНА: Не. Мрак је. Ништа нисам могла да видим.

МИЛА: Е, зато сада отиђи.

(Пауза)

Буди тамо док ја не дођем.

РАЈНА: Касније ћу... А шта ако је већ умро?

МИЛА: Причаш глупости. И сама знаш шта би било да јесте.

Рајна одлази до врати. Полађано размиче завесу са њих.

МИЛА: (Расани се)

Видиш ли шта?

РАЈНА: Само сенке.

МИЛА: Познајеш ли кога?

РАЈНА: Нисам сигурна... Дођи.

МИЛА: *(Невољно устјаје. Прилази мајци)*
Не видим ништа.

РАЈНА: Сачекај... Не размичи завесу толико. Видеће нас. А сада? Разазнајеш ли неког?

МИЛА: Чини ми се да је оно Дебела. Она, што се наслонила на ограду. Заклонила је све остале...

РАЈНА: И она проклета избеглица је тамо... Е, где је овамо увалише?

МИЛА: Ње се не бојим. Мада, ко зна шта јој је она крава о нама напричала? Од кад се за ово сазнало стално су заједно. Не видим Лалета...

РАЈНА: Сигурно је тамо. Он је стално присутан. Тамо је где се најмање очекује, поготово
(Кроз осмех)
кад се купаш. Увек је његов нос на овим вратима. Бали и облизује се... и он има велику жељу за тобом. И њега као и Радована изазиваш.

МИЛА: Боже, о чему ти!

РАЈНА: Зашто?! Зар сам рекла нешто што није истина?... Он тачно зна када се скидаш... Као да се договарате.

МИЛА: Ако је нем, није глуп. Увек ме види кад воду доносим.

РАЈНА: Уосталом, није једини који воли да те гледа. И умирући је то радио... шта ако уђу пре нас?

Мила одлази од врати. Ојейи неийио ѿражи.

МИЛА: *(Поново се врати на кауч)*
И до нове године могу да чекају, али пре нас неће ући.
Ипак, нас је две...

РАЈНА: Ја заиста не смем међу њих.

МИЛА: *(Поново леже)*
Добро.

РАЈНА: Да угасим светло?

МИЛА: Не.

РАЈНА: Како хоћеш.

2. ВЕРАНДА:

Веранда.

Све што осветљава веранду и њену ограду је свејло са улице, које једва да баца који зрак на неколико стјејеница, и на простиор испред вратиа умирућеџ.

Остали део веранде је скоро у пошћуном мраку.

Тек понекад засвејли жижак циџаретие коју зајале Избеџлица или Дебела.

Дебела седи на малој стјолици. Наслоњена је на ограду веранде, а Избеџлица седи наслоњена на засћакљена вратиа умирућеџ. Кроз стјакло се понекад промакне свејлостй аушомобила.

Све време из собе умирућеџ дойире: јечање, кркљање, јауци, шешки кашаљ...

ДЕБЕЛА: Изгледа да је курвица дошла?

ИЗБЕГЛИЦА: (Жар циџаретие јој понекад осветили део лица)

Бона, што је, тако зовеш!?

ДЕБЕЛА: Зато што јесте.

ИЗБЕГЛИЦА: Јеси ли је ти видјела да то ради, па си тако сигурна?

ДЕБЕЛА: Нисам, али знам. Сто посто знам. И мајка јој је таква.

ИЗБЕГЛИЦА: Како тако тешке ријечи олако изговараш!? Колико знам, Мила се са свима нама лијепо опходи. Сваком се, па и теби, јави. Не свађа се.

ДЕБЕЛА: Е, још ћеш ме убедити да је светица. Знам ја ко је она, и зато је тако и зовем. Уосталом, што је браниш? Ниси је ти родила.

ИЗБЕГЛИЦА: Не браним је, већ ето, велим, није лијепо неког тако звати. Ја ни оне који су ми све побили тако нисам звала. Гадно је то. Замисли кад би тебе неко тако назвао? Каква си, мислим да би га убила.

ДЕБЕЛА: Мене тако нико не може назвати, јер то нисам.

ИЗБЕГЛИЦА: Е, јадна ти! За било коју жену се међу нашим свијетом свашта море рећи. Ја само могу замислити шта се свашта о мени говори, иако сам јадна без своје кривице овдје.

ДЕБЕЛА: Још ћеш ме и расплакати.

ИЗБЕГЛИЦА: Не желим то, али нисам научила да о људима тако ружно причам к'о што се овде ради. Ето, иако се по Београду годинама потуцам од немила до недрага, ни једне једине ружне ријечи ником нисам рекла, а могла сам... Колико сам само пута зажељела да неком нешто кажем, не зато што ми се хтјело већ што су ме вријеђали говорећи ми да сам прљава, да се вратим тамо одакле сам дошла, и штошта још, па нисам... Ријечи су гадне. Оне све лијепо и све зло направе.

ДЕБЕЛА: Их, бре! Заиста хоћеш да ме расплачеш. Седи ту и ћути. Пусту ти мене. Ја ништа не говорим што не треба. Моја је свака, кад су њих две у питању, на месту.

ИЗБЕГЛИЦА: Добро, али ја морам и њих да браним, као што бих и тебе бранила од њих. Ја ни против кога из овог дворишта не могу било шта да кажем. Сви сте ми помогли. Ја то нисам заборавила, а опет, ево, дочекала сам, а то ми је најгоре, да пред вратима овог јадника сједим и чекам, боже ми опрости, да умре и да се, ако буде среће, у његов стан уселим... Вјеруј ми да најрадије не бих, али шта ћу. Мука ме натјерала.
(Тихо, након дуже паузе)

Ех, да ми се кући мојој вратити, па макар на једној шиндри спавала а другом се покривала...

ДЕБЕЛА: Не пренемажи се. Уосталом, кад те савест тако и толико мучи, зашто не одустанеш?

ИЗБЕГЛИЦА: Вјеруј ми да бих, и само да сам коју годину млађа, бона, отишла бих и на крај свијета само да се сваком не склањам и да од милостиње не живим. Никад ја, док ме ова несрећа није снашла, нисам милостињу ни искала ни примала... Ни ја, нити ико мој док је жив био...

ДЕБЕЛА: Е, знаш шта? Мени финоћу немој продавати. Доста је мени вас финих, сиротих, јадних, а овамо, узели сте све што сте могли: куће, станове, тезге на пијацама. Од вас таквих
(Повиси ѿон)

финих и поштених моја јединица је у Аустралију морала да оде не би ли се снашла. Где год се окренеш, ти и теби слични.

(Пауза)

Србију сте загадили. Заузели сте све. Свугде вас има.

(Дубоко узима ваздух, као да се бори да не њлане)

Није само она отишла... Њих је стотине и хиљаде отишло само да би се ви могли ширити

ИЗБЕГЛИЦА: Сада ово није ни мјесто ни вријеме да о томе причамо... Бар не ти и ја... Твоје ништа нисам узела... Ништа...

ДЕБЕЛА: Богати!? А ово, што чекаш да неко наш умре... и да се у његов стан уселиш, а и даље, помоћ коју добијаш на пијацама продајеш.

ИЗБЕГЛИЦА: Молим те, као бога те молим, не дирај ме.

ДЕБЕЛА: Хоћу... Све ми се смучило, а ти и сви слични теби, смучили сте ми се највише... Ништа не радите, а само се жалите како вам је тешко и да вам ова држава ништа не помаже...

ИЗБЕГЛИЦА: Немој више... Не изазивај ме...

ДЕБЕЛА: Ти као да претиш! Е, баш бих волела да нешто покушаш... Вала, наплатила бих ти се за све, па и за данашњу ноћ... Бре, само зато што кукате да вам они тамо у Босни, у Хрватској и на Косову не враћају вашу имовину, држава вам даде све што може, а не зна да и то продајете као што сте продали и све оно због чега сте сада овде. Узели сте паре, а хоћете да вам се врати...

(Пауза)

Е овог пута нећете га мајци... Бар ти нећеш...

ИЗБЕГЛИЦА: Жено драга, шта ти је? Бона, ја нисам хтјела ничим да те увриједим, нити да ти наудим. Ја теби и ником твојом другом ни за шта нисам крива...

(Тихо, њешико)

Имам ваљда и ја некаква права? Не због смрти мужа и сина јединца, које никад прежалити не могу, већ зато што сам човјек. Један обични, најобичнији човјек, којег је сто, као и многе друге несрећа задесила... Е, драга моја... Немој мислити да је мени ово драго што чиним. Никад у свом вијеку нећу заборавити ову и претходне ноћи које сам провела пред вратима овог јадника који се са душом раставља.

(Прекрсити се. Тихо)

Ове ноћи ме подсјећају на моје тужне ноћи док сам очекивала гласове са положаја, све надајући се да нећу никад чути оно што сам чула...

ДЕБЕЛА: Боже, ко би рекао да једна таква, и јадна, зна тако вешто да збори! Није ни чудо што су и тебе у ово убацили... Да си млађа, можда би ово и на други начин добила.

ИЗБЕГЛИЦА: Немој ме
(Само шћо не зајлаче)
тако, како да ти кажем... немој ме тако посматрати. Нисам ја оно што ти мислиш да сам. Никад се нечасним работама нисам бавила. Све што сам овде добила, добила сам стрпљиво чекајући у реду. Чекала сам гдје сам све морала да чекам. Док сам у редовима била, никад нисам ни закукала, ни заплакала, ни замолила. И било шта да сам добила, ја сам се к'о што и приличи скромно захваљивала....

ДЕБЕЛА: (Подсмешљиво)
Речима, ил' нечим другим?

ИЗБЕГЛИЦА: Само рјечима... Богами, да сам нешто и имала, дала би.

ДЕБЕЛА: (И даље подсмешљиво и заједљиво)
Као што си и нама давала. Од кад си ушла у наше двориште, све си покупила... Једино, и хвала ти на томе, добру кафу куваш.
(Смеје се)
Праву ону турску... Види се...

ИЗБЕГЛИЦА: Ох, кад ли ће да сване, да ти лице како треба видим и да ме у очи гледаш кад тако заједљиво и погано причаш... Видим ја, видим... Добро ја видим...

ДЕБЕЛА: Шта, бре, видиш?

ИЗБЕГЛИЦА: Твоју злобу и твој јад.

ДЕБЕЛА: Пази шта говориш. Ја могу и другачије. Не би била ни прва ни последња коју сам памети на свој начин научила.

ИЗБЕГЛИЦА: Не бојим се ја, бона, никога, а понајмање тебе, и зато ме се окани. Рекла сам да против тебе немам ништа. Ни против тебе, а ни против оних двију. Рекла сам и да вам фала за све што сте ми, од кад сам овде, помогли... Зато, мани ме се и чекај. Чекај и мисли

како ћеш и да ли ћеш овамо ући... Таквим ријечима и пријетњама ништа нећеш моћи. Морамо се држати правила која су нам дата. Знаш и сама да се овдје поштено мора играти.

ДЕБЕЛА: Море, каква правила и какво поштење!? Ноћас нема правила! Ко буде јачи, тај ће и добити... У животу је увек тако било.

ИЗБЕГЛИЦА: Ти мислиш, ако си најкрупнија да си и најјача? Е, јадо моја. Није снага у маси, већ у памети и вјештини. Да таква нисам била, ни ово што имам не бих имала.

ДЕБЕЛА: Е, сад си праве речи рекла. То је оно што сам хтела да ти кажем. Ко зна шта си ти све још осим „хвала“ дала?... Чуди ме само, кад си тако вешта, што нешто више ниси урадила?

ИЗБЕГЛИЦА: Мени је и ово што имам доста.

ДЕБЕЛА: Зашто онда овде дреждиш? Пустите нас, староседеоце, оне који су се у овом дворишту и родили, да се надмећемо.

ИЗБЕГЛИЦА: Драга моја, од вишка глава не боли. Ако успијем, добро је. Ако и не успијем, опет је добро. Имам гдје да спавам и да се кад треба оперем.

ДЕБЕЛА: Је л'! Зар и то радиш?

ИЗБЕГЛИЦА: Лијепо те молим не задјевај.

ДЕБЕЛА: Да нећеш можда да ме бијеш?

ИЗБЕГЛИЦА: Не, али ако будеш наставила, богами, знају се одбранити... Боље ти је не качи се са мнош. Ја осим ове главе немам шта да изгубим, а ти, ти губиш много.

ДЕБЕЛА: Уф, уф! Баш сам се уплашила.

ИЗБЕГЛИЦА: Богами и јеси.

ДЕБЕЛА: А од кога то?

ИЗБЕГЛИЦА: Не знам. И у овом мраку се види да се бојиш. По гласу ти се осећа. Дрхтиш као да су те у некој крађи хватили.

ДЕБЕЛА: То је од хладноће. Иако је лето, ипак је мало свеже.

ИЗБЕГЛИЦА: Па јесте, свеже је. Дува са Саве, а све кроз његова врата.

(Смеје се)

Није пријатно.

ДЕБЕЛА: Што се смејеш?!

ИЗБЕГЛИЦА: Па онако. Не знам.

ДЕБЕЛА: Ти си лујка. Не можеш се смејати без везе. Поготово не ноћас.

ИЗБЕГЛИЦА: Ма немој ми рећи! Шта, жао ти је што умире?

ДЕБЕЛА: Што те брига?

ИЗБЕГЛИЦА: Није ме брига, али бих хтјела да знам која га од вас три највише жали, и да ли га уопште жалите?

ДЕБЕЛА: Људски је жалити неког кад умире.

ИЗБЕГЛИЦА: То је истина само кад је жаљење искрено.

ДЕБЕЛА: Па искрена сам.

ИЗБЕГЛИЦА: Не бих рекла.

ДЕБЕЛА: Зашто?

ИЗБЕГЛИЦА: Да си искрена, не би сада овде седела и чекала да одапне.

ДЕБЕЛА: Нема то везе са жалашћу.

ИЗБЕГЛИЦА: Него?

ДЕБЕЛА: Жалост је нешто друго, а опет, ова ситуација је нешто сасвим друго. Најбоље би било да су донели решење и стан доделили ономе коме је најпотребнији, односно ко има најгоре услове за живот и све би било како треба, а не да се између себе гложимо и мрзимо.

ИЗБЕГЛИЦА: Боже, како си добра! И ти би пристала на то?

ДЕБЕЛА: Бих. Зашто не бих? Ја сам увек поштовала власт. А и да су тако радили, ја бих га прва и добила. Ем сам после тебе најсиромашнија, ем сам самохрана. Пензија ми је једва довољна да се прехраним.

ИЗБЕГЛИЦА: Ипак је ово његов тестамент...

ДЕБЕЛА: Излапео па свашта налупетао...

(Прави љаузу. Ослушкује)

Чујеш ли их?... Како ли је дошла, а да је нисмо приметиле?

3. ОПЕТ ПОДРУМ:

Рајна из шћорейџа вади неошворену флашу вињака. Пажљиво шћо ради мошћрећи на Милу која је будна, али се шћрећивара да сјава.

Рајна ошћвори боцу и одмах код шћорейџа је наћинье. Пије. Окренушћа је лећима Мили.

Мила шћолаћано ушћаје и на шћрсћима јој шћрилази.

МИЛА: *(На корак од Рајне)*
Опет лочеш!

РАЈНА: *(Ушћлаши се. Заћрциу се. Забезекнушћо ћледа у њу. Поче да кашље. Флашу заклања иза себе)*
Уплаши ме, бре!

МИЛА: Докле мислиш? Дај то!

РАЈНА: Не дам. Ово није моје ни твоје. Лалетово је.

МИЛА: Дааај!

РАЈНА: Не дам! Не дам!
(Вришћи. Кашље. Поново се зацењује од кашља)
Не дам...

МИЛА: *(Одмиче се. Седе за сћо)*
Уосталом, цркни, шћа ме брига! Цркни!

РАЈНА: *(Виче)*
Цркни ти!

МИЛА: Не вичи, лудачо!
(Буновна шћрићалује цићарейћу)
Зар и ноћас морамо као и сваки дан?

РАЈНА: Морамо, морамо кад си таква.

МИЛА: *(Усћаде. Приће јој. Рајна се шћовлачи. Држи сћећгнушћу флашу на ћрудима)*
Не бој се. Нећу ти ништа. Дај ми флашу... Мама, ноћас мораш да будеш трезна, а кад се све заврши, онда се опијај до миле воље... Разумеш ли о чему је реч? Читав живот ово сањамо, и свакакве смо гадости због ове вечери и ове наде радили, а сад кад је близу час да се сан оствари, ти лочеш.

Рајна шћружа флашу, шћа је врашћи. Неколико шћшћа шћако. Све шћо чини бојажљиво.

РАЈНА: Нећеш да је проспеш?

МИЛА: Нећу.

Рајна је нејоверљива.

МИЛА: озбиљно ти кажем да нећу. Схвати да ноћас морамо бити оно што до сада нисмо биле. Ноћас морамо бити мајка и ћерка.

РАЈНА: Могу ли прво један гутљај?

МИЛА: Можеш.

Рајна нагну флашу. Цуџ је био заиста крајак. Даде ћерки флашу. Мила сјаши флашу у своју шорбу. Полуиспишену циџарету уџаси о ѿод. Поново леже.

МИЛА: Ни трен један нисам заспала. Покушаћу опет, а ти немој случајно да си је узела. Приметим ли, разбићу је... Мени је, мама, овај стан потребан. Хоћу да се смирим... да отворим посао.

(Пауза)

Да имам своју агенцију.

РАЈНА: Агенцију! Богами, нећеш... Док сам жива, ниједна курва и ниједна слична теби овде неће ући. Ово је до сада била поштена кућа, па ће тако и остати. Радије ћу га запалити, но ти то дозволити. Оно је мој стан. Мој и ничији више.

(Врисну)

Разумеш, мој, мој, мооој!

Мила скочи са кауча и ошамари је. Рајна јој одврати. Мила ѿобесни. Ухвати мајку за ѿрса и, уз шамаре, ѿоче је дрмусати.

Ова се ошима, ѿкушава да узврати, али слабо. Сусшизе је наѿад кашља. Клону. Мила је ѿустии. Рајна се скљока на ѿод. Узима ѿумишцу.

РАЈНА: *(Кроз кашаљ и јецаје)*

Зажалићеш због овога... Зажалићеш само кад се Радован врати.

Мила задихано седе за сшо. Гледа неколико ѿренушака у склућчану мајку чије се шело ѿресе од јецаја и кашља.

Узе шорбу и изађе.

4. ДВЕ ЖЕНЕ И ДЕВОЈКА:

Веранда.

Све је истио.

ДЕБЕЛА: Кад се уселим, на сред дворишта ћу, овде, испред овог прозора и ових врата, забости бетонску бандеру. На њу ћу обесити рефлектор. Сијаће и ноћу и дању... Биће то најјача сијалица у Београду, и биће толико јака да ћу усред ноћи, као усред дана, моћи да читам...

ИЗБЕГЛИЦА: Ако буде твој, ради што ти је воља.

ДЕБЕЛА: Па и хоће... Ја на њега највеће право полажем.

ИЗБЕГЛИЦА: Само ако будеш најпапетнија и најбржа. Речено је ко буде најбржи, кад јадник умре, стан је његов.

ДЕБЕЛА: Кад будем стала на врата, чик да ме неко помери...

ИЗБЕГЛИЦА: Неко ће моћи... Ако не могуем ја, онда ће Лале, или оне двије.

ДЕБЕЛА: Лалету сам већ рекла што треба да му кажем, а оној вештици сам запретила, будем ли је видела овде, да ћу јој све чекиње са оне испијене лобање почупати... А њеној курви ћу унаказити лепо лице.

ИЗБЕГЛИЦА: Опет их вријеђаш.

ДЕБЕЛА: Морам! Узму ли њих две овај стан, то ће бити куплерај.

ИЗБЕГЛИЦА: Ако буду вјештије, онда и нека буде тако. А ти им, док се ово не заврши, не смијеш ништа.

ДЕБЕЛА: Е, то ћемо да видимо да ли смем или не смем.

ИЗБЕГЛИЦА: Боже, каква си то жена! Никоме ништа не би дала... Ето ја бих се најрађе одрекла свог учешћа у свему овоме...

ДЕБЕЛА: Па што то не урадиш? Пусти мене, па ком опанци, ком обојци.

ИЗБЕГЛИЦА: Бих али без мене не би било како је написано. Ја сам језичак на овој ваги са три таса... Ко зна? Можда се и мени посрећи.

ДЕБЕЛА: Поред мене сигурно неће.

ИЗБЕГЛИЦА: Кад би од тебе зависило, тако би и било. Правила за ову игру, он је одредио са општином. Морамо се понашати онако како је написано и како је суд овјерио.

ДЕБЕЛА: Баш ме брига шта је тамо написано...

ИЗБЕГЛИЦА: Богами, ако хоћеш да буде како треба, оно што су нам из општине послали, мораш да поштујеш. А да не би заборавила, поновићу ти да тамо дословце пише:

(Пауза)

Стављај ти руке на уши колико хоћеш, али да више не би лупетала, пријетила и касније рекла како ниси знала, најбоље је да ти се још једном каже, а напамет сам научила све. Овако бона дословце тамо пише: „... да испред врата умирућег, заинтересована лица за предметни стан, морају даноноћно бдети, или на други начин пратити стање умирућег, и у тренутку његове смрти, ко први, без проваљивања врата или других отвора, уђе у предметни стан, стан ће бити његов, и са овим општинским секретаријатом ће склопити уговор о закупу. О веродостојности уласка, присутни ће гарантовати својим изјавама и потписом...“

(Пауза)

Чула си, преваре не смије бити.

ДЕБЕЛА: И ја да потпишем за друге!? Никад!

ИЗБЕГЛИЦА: Не знам, али знам да би тако требало да буде.

ДЕБЕЛА: Али како мисле да се без проваљивања уђе?

ИЗБЕГЛИЦА: Зато су нам дали кључеве. Само се тако може без проваљивања ући.

ДЕБЕЛА: Да, а само је један прави...

ИЗБЕГЛИЦА: Па ти сад види...

ДЕБЕЛА: Ђути сад... Једна од њих иде овамо...

ИЗБЕГЛИЦА: Можда нису оне? Можда је Лале?

ДЕБЕЛА: Није он... Он спава... Ово је једна од њих...

(Пауза)

Што бих волела да је она вештица, Рајна. Ни три се степеника не би попела, а већ бих је... Јој, шта бих јој урадила... Да ми је само да се ње решим, па макар се никад у овај стан не уселила...

ИЗБЕГЛИЦА: А што ти њу толико мрзиш?

ДЕБЕЛА: Дугачка је и ружна то прича.

Кораџи низ дрвене сџејенице.

*Појављује се свејлосџи бајџерије, која љрво освейли дебелу на-
слоњену на оградџу, а џојшом избежлицџу која седи на љражџу, на сло-
њена на врајџа сџана умирућеџ.*

МИЛА: Добро вече... Оговарате нас, а?

ИЗБЕГЛИЦА: Мало...

МИЛА: И?

ИЗБЕГЛИЦА: Ништа... чекамо.

МИЛА: (*Приђе врајџима и љреко ње наслони уво*)
Не чује се.

ДЕБЕЛА: Чује се, чује... Угаси батеријџу. Знаш да се то не сме.

Мила ужаси бајџеријџу.

Сџаде уз доврајџак.

ИЗБЕГЛИЦА: Зајечи, закркља, а онда престане... И таман кад помислимо да је готов, и да се дохватимо кваке, он се поново јави...

ДЕБЕЛА: Чека он да ја будем сама. Тада ће ме позвати...

МИЛА: Само се ти надај...

ДЕБЕЛА: Е, вас две га сигурно нећете добити. Нећете. Ја имам највеће право.

(Виче)

Јааа!

МИЛА: Шта је с тобом!? Јеси ли ти полудела? Пусти човека да мирно умре.

ДЕБЕЛА: (*Тихо, љрејџећи. Приђе Мили, унесе јој се у лице*)
Ја нисам луда. Мајка ти је лџјка!

МИЛА: Склони се... С тобом не желим да причам.

ДЕБЕЛА: Ма немој... богами ћеш да причаш...

МИЛА: (*Оджурну дебелу*)

Марш, краво дебела. Убићџу те.

Мила ујали бајџеријџу и свејло ујери у дебелу. Ова на љренуџак застџаде, шџио Мила искорисџи и дебелу шујџну у сџомак.

Дебела јаукну и једва долазећи до даха љридржа се за оградџу.

МИЛА: Овако ћеш сваки пут да прођеш ако кренеш на мене или на маму. Чула сам да јој претиш... Деси ли јој се нешто, упамтићеш ме.

Дебела се брзо повраиш. Нејримейно узима сиволичицу и с њом крену на Милу, али се избеглица испречи између њих две.

ИЗБЕГЛИЦА: Доста, јадне не биле.
(Узе сиволицу од дебеле и баци је преко веранде. Зачу се ломљава. Дебелој)
Шта вам је? Смирите се. Зваћу полицију.

ДЕБЕЛА: Зови кога хоћеш, али убићу је. И њу и ону која је родила.

ИЗБЕГЛИЦА: Аман. Ако тако наставиш, са станом се можеш сликати...

МИЛА: Пустите ме да завршим с њом.

ИЗБЕГЛИЦА: И ти да се смириш... Нема смисла да је онако уда-
раш...

МИЛА: Да ја нисам њу, она би мене...

ИЗБЕГЛИЦА: Ох боже мили, нисам знала да сте такве. Мрзите се горе него ми и усташе.

Дебела се умири. Наслони се на ограду. Припаљује цигареију.

ДЕБЕЛА: Средићу ја њих, а и тебе што ми онакву столицу поломи.

5. ЧЕКАЊЕ:

Рајна седи за сивоолом.

РАЈНА: А кад Радован дође... ако дође, могу да се сликају... Ох, како сам га се ужелела. Син мамин, где ли је сада? Никако да се јави. Од оне ноћи га нема. Од оне несрећне ноћи... Али, доћи ће он. Доћи. Не може он без мене и без ње. Ни она, иако ме мрзи, без мене и без њега не може... О, боже, ја некад најлепша и најважнија жена у крају, живим у учерици, а ћерку курву и сина јадника имам... Зашто ли сам то заслужила?

Куцање на вратиима.

РАЈНА: Шта куцаш, бре!? Хајде уђи. Неће се брзо вратити.

Куцање се понови.

Рајна усџаје. Враџа се оџворише. Дуџо џако сџоје оџворена. Рајна им џриџе, џоџледала у мрак, а џоџом их заџвори.

Чује се некакав чудан смех и неџравилни кораџи коџи се удаџују.

РАЈНА: Лале, блесавко један. Уђи кад ти кажем...

(Пауза)

Не, ово није Лале.

(Пауза)

Лале се не смеје. Ово је он... Он. Син мамин... Е, сад ће све бити другачије.

(Пауза)

Не, ипак није Радован... Он овако не хода...

(Пауза)

Ма, он је... познајем му смех...

6. ДВЕ ЖЕНЕ И ДЕВОЈКА – НАСТАВАК:

Све је мирно као да ничеџ између њих није било.

МИЛА: Где је Лале?

ДЕБЕЛА: Ако није код твоје лепе мајке, онда не знамо где је.

(Смеје се)

Лепо се слажу.

ИЗБЕГЛИЦА: Е, баш си гадура!... До прије један сат је био, а онда је наједном отишао. Вјероватно спава... Њега изгледа ово много не интересује.

МИЛА: Откуд знаш?

ИЗБЕГЛИЦА: Од кад је ово почело, само је једном, и то на кратко био. Некако се чудно понаша. Сад га видиш, сад га не видиш.

ДЕБЕЛА: Он је увек ту. Појави се кад му се најмање надаш. Исто као и твој дебилни брат. Штета што није овде. С њим и Лалетом било би баш забавно.

МИЛА: Умукни! О мом брату ти немаш право да говориш, и да га тако називаш... Јеси ли разумела? Какав је да је, он је мој брат... Само га још једном тако назови, језик ћу ти ишчупати...

ДЕБЕЛА: Само ти прети...

МИЛА: Да можда нећеш да ми забраниш?

ДЕБЕЛА: Нека, нека... Неко хоће и то врло ускоро...

- МИЛА: Је л'?
- ИЗБЕГЛИЦА: Да није овога, не бих сазнала како се и колико мрзите...
- ДЕБЕЛА: Ништа ти још не знаш...
- ИЗБЕГЛИЦА: Зар има још?
- МИЛА: Доста, бре... Морамо да видимо шта ћемо.
- ИЗБЕГЛИЦА: На шта мислиш?
- МИЛА: На ово и Лалета... И он би требало да буде овде. Без свих, ништа неће бити регуларно. Ко први уђе, остали то потврђују.
- ДЕБЕЛА: Ја ником ништа нећу потврдити.
- МИЛА: Довољна су и два сведока да је све било како треба.
- ДЕБЕЛА: Ако се ја не уселим, неће нико други... Док сам жива, неће. Жалићу се и до самог бога ако треба.
- МИЛА: Изволи одмах... Уосталом, једино ја могу да испоштујем све оно што је у решењу написано.
- ИЗБЕГЛИЦА: Како?!
- МИЛА: Једина ја имам прави кључ.
(Пауза)
Знате да се не сме проваљивати...
- ДЕБЕЛА: Лажеш... Лажеш... Од кад си се родила, лажеш.
- МИЛА: Ако не верујете, видите.
(Звезка свежњем кључева. Пали лампу)
Лично сам их од њега добила.
- ДЕБЕЛА: (И она вади сличан свежањ кључева. Високо их диже и звезка њима)
Имам и ја такве!
- ИЗБЕГЛИЦА: (Кроз смех. И она вади истиовейан свежањ)
Па сви их имамо... Мени су их у општини дали.
- ДЕБАЛА: Али ја имам прави?
- ИЗБЕГЛИЦА: Не знам... Прави је само један... Видићемо код кога је.
- МИЛА: Сигурно код мене. Не верујем да би ми он дао лажни... Дао ми их је пре неколико дана. И рекао ми је да их сакријем.
- ДЕБЕЛА: И мени је то исто рекао...
- Приближава се џласна музика.*
Кораџи уз сийенице.

Мила уџери баџерију.

Појављује се Лале. Ђоџа. Једна нога као да му је краћа од друже. Коса му је разбарушена, лице ђомало оџребано. На рамену му је велики џранзисџор. Треџиџи џласна музика.

И он маше свежњем кључева.

ИЗБЕГЛИЦА: Овдје је неко луд.

Лале сџаде џоред дебеле. Наслони се на веранду.

Дебела се одмиче.

Лале јој се џримиче. Појачава музику џреко џранзисџора.

Смеје се.

МИЛА: Лале, утишај то... Није лепо. Он умире!

Лале не хаје.

ДЕБЕЛА: Види, види... Ко би рекао да си тако пажљива! Само је несрећа што овај јадник никог не слуша.

Лале мрко џоџледа Дебелу. Уџиџа радио.

Сџусџи џранзисџор џоред себе.

Безџласно се смеје.

Уноси се Дебелој у лице.

ДЕБЕЛА: Ма бежи од мене, будало једна. Где си то био?... Види на шта личиш! Као џаво си тако хром, рашчупан и изгребан.

Лале као да је не чује. Почиње да иџра око ње, дајуџи џакиџ звецкањем кључева.

Њеџова иџра, иако се џруди више мучна но весела.

ДЕБЕЛА: Стварно си луд... Склони се одавде или џу ти и ту другу ногу скратити, па ћеш онда играти правилније... Бежи, да те не смојдим.

ИЗБЕГЛИЦА: Лале, момче...

ДЕБЕЛА: (Смеје се)
Момче!

Лале сџаде. Саџиње се. Узима радио. Сџави џа на раме и неџравилним кораџима џође низ сџеџенице.

ИЗБЕГЛИЦА: Стварно си погана жена...

ДЕБЕЛА: Па ваљда ја знам ко је он...

ИЗБЕГЛИЦА: Да знаш, не би му се тако ругала... Мада, ја не бих рекла да је он баш то што ти мислиш да јесте...

- ДЕБЕЛА: А него шта је?... Уосталом, мани ме се њега...
- МИЛА: Значи, и њему су дали!
- ИЗБЕГЛИЦА: Па морали су... Такво је правило...
- МИЛА: Можда? Мада нешто не верујем у то.
- ИЗБЕГЛИЦА: Ако хоће да све буде како треба, онда су и њему морали да дају.
- МИЛА: У праву си.
(Пауза)
Да. Ово је била његова жеља. Општина само извршава његов тестамент.
- ДЕБЕЛА: Ко зна какви су то и који кључеви?... Ти знаш да их он има на стотине.
- МИЛА: Исти су као наши...
- ДЕБЕЛА: Баш си у мраку могла да видиш!?
- ИЗБЕГЛИЦА: И мени се чини да су исти наши...
- МИЛА: Ја бих ипак могла већ и сада да уђем.
- ИЗБЕГЛИЦА: Иако није умро?
- МИЛА: Да... Он не би имао ништа против. Шта мислиш? Да уђем и да видим како је?
- ИЗБЕГЛИЦА: Па... Можда би и требало... Можда му нешто треба?
- ДЕБЕЛА: Само преко мене мртве...
- МИЛА: Будем ли морала, биће тако.
- ДЕБЕЛА: (Наједном зајецја)
Ја имам највећа права. Ја сам га неговала и пазила, и стан му сваког месеца сређивала.
- ИЗБЕГЛИЦА: Жено драга, шта ти је!? Наставиш ли овако, ово ће те убити... Иако си к'о планина, ниси ти за овакве ствари.
- ДЕБЕЛА: Ти знаш, јесам ли...
(Јецјаји пресјадоме)
Док сам га ја хранила и прала, њих две су га тровале својим сисама и гузицама.
- МИЛА: Шта си то рекла?
- ДЕБЕЛА: До смрти сте га довеле. Да није било ваших обилазака, он би још био здрав и друштво би ми правило.
- ИЗБЕГЛИЦА: (Смеје се)
Види, види... Те ријечи сасвим друго значење имају.

- ДЕБЕЛА: Ма немој. Шта ти знаш?
- ИЗБЕГЛИЦА: Ко би то рекао! Овамо дању прича о поштењу, а овдје, ноћас, сасвим друге ствари на свјетло мрака избијају...
- ДЕБЕЛА: Како имаш образа да то кажеш? Да није било њега и мене, не би имала шта појести кад си дошла.
- ИЗБЕГЛИЦА: Рекла сам ти да ти хвала на томе. И њему, и свима до бога хвала, ал' оно што је, је. Само да си знала да га задржиш.
- ДЕБЕЛА: Како поред ових кучки? Чим би ме с њим виделе, одмах би му са на моје очи нудиле. Оне су се скидале, а ја сам га хранила и веш на руке прала.
- МИЛА: Само зато те је и држао. Сматрао те је праљом, а са таквом праљом се у кревет не иде.
- ДЕБЕЛА: То и није све у животу. Има и других, људскијих ствари које су важније од кревета; што теби и твојој поганој мајци никад неће бити јасно.
- МИЛА: Па зато ти је, што си таква, и ништа оставио,
(Пауза)
и зато, због своје „доброте“ ноћас чекаш.
- ИЗБЕГЛИЦА: Ни вас две нисте ништа добиле.
- ДЕБЕЛА: Није им дао, али су зато узеле...
- МИЛА: Шта смо узеле? Не лажи...
- ДЕБЕЛА: Живот. Живот сте му узеле, а мене у јад и очај бациле.
- МИЛА: Ђути, бре! Тек кад је у године зашао, кад је почео да лапи и кад ништа није могао, онда те је себи позвао.
- ДЕБЕЛА: Не знаш ти ништа...
- МИЛА: А шта би то требало да знам?
- ДЕБЕЛА: Да није било твоје слатке мамице, све би било другачије. Док је могла, крв ми је пила. Кад је она престала, кад више није могла, ти си наставила... Са тринаест година си му у кревет отишла...
- МИЛА: Није било тринаест, већ петнаест. И твоја ћерка је. Заједно смо то радиле. Некад истовремено, некад она сама, а понекад ја сама, али углавном заједно... Док сте ви биле на послу, ми смо биле с њим...

- ДЕБЕЛА: *(Врисну)*
Лажеш! Моја ћерка је светица... Њу не дирај. Срећа па је из овог куплераја отишла...
- МИЛА: А знаш ли где?
- ДЕБЕЛА: У Сиднеју је. Ради. Има свој стан...
- МИЛА: А како га је зарадила, то не кажеш.
- ИЗБЕГЛИЦА: *(Смеје се)*
Благо ли се њој.
- ДЕБЕЛА: Шта ти хоћеш? И ти си му се подметала.
- ИЗБЕГЛИЦА: Нисам онако како ти мислиш да јесам. Свега неколико сам пута ушла код њега.
- ДЕБЕЛА: И то је доста. И таква каква си, још си му својом гологињом штошта могла урадити и обећати...
- ИЗБЕГЛИЦА: Да сам таква, ја то не бих с њим, већ с неким који би ми више од користи био... Посећивала сам га кад ме је звао. Ишла сам јер ми је требало мало другачијих разговора од оних које сам са вама или сама са собом водила.
- ДЕБЕЛА: Боже, како сте ми све fine!
- МИЛА: Па и јесмо. А ако и нисмо, бар смо искрене.
- ДЕБЕЛА: Ти и твоја искреност! Ох, боже мили, а ја сам с њим без икаквог интереса била... Волела сам га.
(Ойеј зајлака. Били су њо крајки јецаји: свежа два-ћри, њојом њлач њресјаде)
Заиста сам га волела. Онда нисам овако изгледала.
(Пауза)
А да није било њене мајке, оне вештице, одавно бих ја била његова жена. Моја би кћи имала оца и нико је не би звао курвом.
- Чује се болно јечање, крклање, кашаљ.*
- МИЛА: Како видим он још неће, а ја одох да се одморим, али ћу за сваки случај послати маму.
(Пауза. Прирејши дебелој)
Буде ли јој шта фалило, чувај ме се.
- ДЕБЕЛА: Нека само изађе...
- Мила оде.*
- ИЗБЕГЛИЦА: Сад ми је јасно зашто ти њу мрзиш.
- ДЕБЕЛА: Ништа теби није јасно.

7. СТАРИЦА И МЛАДИЋ:

Рајна видно њијана седи за сџолом и њокушава да исече комад хлеба.

Једва усџева.

На каучу, сав у модрицама седи Лале са великим слушалицама ѓреко ѓлаве и цџика ноѓама, веровајно у џаќиу музике.

Телевизор је искључен.

РАЈНА: Овај комад мени, овај Мили, овај мом Радовану... А овај?...
Коме ћу овај комад да дам?... Кога још имам? ...

Лале се ѓласно насмеја.

РАЈНА: Еј! И тебе имам, Лале. И ти си мој. Ево и теби један... Ти си једини који ме увесељава, а да ништа не тражи...

(Тејџурајући се, ѓрилази му са комадом хлеба)

У бре, ко те тако наплави, Лале, чедо мило?

(Заљледа ѓа. Лале се џешко осмехује)

Ево ти. Ево ти хлеб, али да знаш, Милу ти не дам... Њу не можеш добити... Она је Радованова.

(Помилова ѓа њо лицу)

А ти би и с њом? А ко не би?... Ко онакву женску не би хтео?... Само,

(Седе ѓоред њеѓа. Весела је од џића)

знаш, скупа је она... Много је, бре, скупа, а и не би те са таквим лицем...

(Милује ѓа њо лицу)

Зашто си тако изгребан? Какве су ти то модрице!? Где си био? Ниси се ваљда тукао с неким?

(Скиде му слушалице с ѓлаве. Пребаѓи руку ѓреко њеѓовоѓ рамена. Привлачи ѓа на своје ѓруди. Лале се не ојире. Смеје се)

Ма све се мени чини да ти ниси оно што си... Ти се само правиш да си такав... Добро, ако си и мутав мушко си. А кад си мушко, онда имаш право и на женско.

(Прави ѓаузу са дубоким уздасима, као да размишља џића да му каже)

Само то женско није моја Мила. Њу не можеш, али ево, можеш мене... Још ја нисам за бацање.

(Сџавља њеѓову руку на своје ѓруди)

Шта кажеш? Иако су старе и мале, још су чврсте. Уф.

Тако, Лале мили, тако, тако! Стегни их... О, боже, од кад ме нико није пипнуо!...

Лале се смеје гњечећи њене жруди.

Рајна раскопча блузу. Увуче Лалейове руке у своја њедра, а зашћим ѿоче ѿомамно да га љуби.

РАЈНА: Јој, Лале... јој... Боже... Па ти ово знаш да радиш... Ух... Тако Лале, тако, мили мој... О, Рајно луда... Само да Мила не дође...

Улази Мила. Врисну кад их угледа.

Лале се као оћарен оћрже од Рајне. Скочи, зграби слушалице и с њима ѿовуче ѿранзисћор. Сћаде уза зид. Ућлашен је. Гледа како да ѿобежне.

Рајна нимало изненађена завали се на кауч. Смеје се.

МИЛА: Боже! Јеси ли ти луда?

РАЈНА: *(Кроз смех)*

Можда.

(Пауза)

Али само да знаш какав је. Руке су му као ластина крила. Лете... Уме с њима... А ја мислила да ништа не зна... Тако ме је попалио!

Усћаје. Приђе ућлашеном Лалейу и ѿоче га жрлићи и миловаћи. Лале се не оћире. Сћоји као скамењен.

Мила се ѿвратић од шока; оћрже Рајну од Лалейа.

Рајна се усћреми на њу.

Док се њих две комешају, Лале уграби ћрилику; ѿобеже.

РАЈНА: Пусти ме! Пусти ме... Ја сам још жива... Не знам кад сам задњи пут... Пусти ме...

МИЛА: Фуј! Гадиш ми се!

РАЈНА: Ма немој!

Након неколико ћренућака Мила је ћусћи. Рајна клону на ѿод. Сћојаде је кашаљ.

Мила седе за сћо. Прићали цићарейу.

Рајна се једва некако ћридиже. Седе на кауч. Почиње да се жуши. Мила је нећомична.

Рајна из цейа хаљине вади ћумћицу. Удахну два ћућа.

Након неколико ћренућака се умири.

МИЛА: Што се не угушиш већ једном!

- РАЈНА: Зашто ниси остала тамо?
- МИЛА: Како те није срамота? Син, унук ти може бити? А друго, шта он зна?
- РАЈНА: *(Публици)*
Мени осим мог Радована нико син не може бити... Па шта ако је млађи и онакав? Мени не смета... Младост је лепа. Треба је узети, а поготово њега... Никад никоме ништа не би рекао, а видим
(Смеје се)
добро је обдарен... Било би и њему и мени лепо... Ко зна да ли је јадник икад с неком био?
- МИЛА: Мама, заиста се често питам да ли си ти луда или се правиш да си таква... Што си старија, све те мање разумем. Понашаш се као да ти је четрдесет, а још мало па ти је седамдесет.
- РАЈНА: Заборавила си...
- МИЛА: Шта?
- РАЈНА: Шездесет и пет. Тек шездест и пет, а то и нису неке године... Ја још могу,
(Пауза)
и умем да се забавим... Док чекам оно горе, хоћу да се мало и забавим... Убија ово чекање.
- МИЛА: Доста!
- РАЈНА: *(Снисходљиво, као да је љезна)*
Ма хоћу да ти кажем: кад сам га видела, нешто ме је чудно спопало. Ушуњао се и смешкао. Као да ми је говорио да ме хоће и одједном ми је било мило... Тада, више нисам знала за себе... А и хтела сам да га придобијем за стан.
- МИЛА: Молим!?
- РАЈНА: Да, да... Ја бих њега обрадила да већ сада потпише да смо ми прве ушле, али ти си све покарвила.
- МИЛА: Страшно... Страшно!
- РАЈНА: А и могла сам се тако лепо провести...
Клону на кауч. Поче да хрче.
Мила седе њоред ње. Након неколико љренуњака и она леже..

ДРУГИ ДЕО

1. ИГРАЧ:

Још је ноћ.

На оџради веранде стијоји велика свећа.

Пламичак једва да обасјава Дебелу и Избеџлицу које се смеју Лалейу који иџра и оивара усџа као да њева. Њеџов радио му џонекад служи као џарџнер у иџри, а џонекад као микрофон.

Из собе умирућеџ доџиру јауци.

ИЗБЕГЛИЦА: Шта ако се опорави?

ДЕБЕЛА: Неће. Он је увек испуњавао своја обећања... Једино је можда погрешно дан...

ИЗБЕГЛИЦА: Ни то не ваља... Може се отегнути у недоглед.

ДЕБЕЛА: Нека буде докле мора. Ја могу чекати. Издржљива сам.

Лале џресџаде са иџром.

Појављује се Мила.

МИЛА: Настави, Лале... Настави.

Лале одмахује џлавом. Некако џосџиџен седе уз оџраду.

Приџрли џранзисџор.

ДЕБЕЛА: Лале, шта ти је? Не бој се. Играј. Брже ће нам време проћи.

Покушава да џодиџне Лалейа. Овај се оџире, држећи се за оџраду.

ДЕБЕЛА: Играј! Играј!

Лале уџлашен усџаде.

МИЛА: Остави га на миру.

ДЕБЕЛА: Нећу. Има да игра, иначе ћу га отерати.

МИЛА: Рекла сам ти да га оставиш на миру...
(Лалейу)

Седи, Лале. Седи и не бој се. Не сме да те пипне.

Лале седе. Дебела џоново џокуша да џа џодиџне, али је Мила ухваџи за косу и одвуче од њеџа.

Дебела насрну на Милу..

Избежлица скочи. Раздвоји их. Сџаде између њих две.

ИЗБЕГЛИЦА: Опет! Ако не престанете, заиста ћу позвати полицију.

ДЕБЕЛА: Склони се... Склони се, да ову малу курву за свагда средим...

ИЗБЕГЛИЦА: Ја се не шалим. Сутра ћу одмах у општину. Све ћу им рећи. Зато престаните. Своју мржњу оставите за неки други пут...

(Пауза)

а до тада, будите паметне и размишљајте...

МИЛА: Имаш право.

Одвоји се од дебеле. Седе поред Лалеџа ком је нејријатно. Не сме да погледа у њу. Дебела оде у крај веранде.

Избежлица се врати на своје место поред врати.

ИЗБЕГЛИЦА: Такву мржњу као између вас, још нисам видела! Зашто?

МИЛА: Не знам! Заиста не знам. Ја не мрзим никога. То је између њих двеју... Неће да кажу... Ово се отегло.

ИЗБЕГЛИЦА: Мислим да неће ноћас? Малопре сам то рекла дебелој.

МИЛА: Ноћас мора. Убија ово чекање.

ДЕБЕЛА: Чекала си, али где и шта...

МИЛА: Прекини...

ДЕБЕЛА: Плави мост ти је место... Виђају те тамо

МИЛА: Немам више снаге ни нерава да те слушам... Не умукнеш ли, нећеш јутро дочекати...

ДЕБЕЛА: Је л'?

МИЛА: Ја своје рекох, па ти види шта ћеш.

ДЕБЕЛА: Баш сам се уплашила.

ИЗБЕГЛИЦА: Аман, женске главе, престаните... Најбоље би било да се за ноћас разиђемо... Јер, слушајући му јауке и кашаљ, чини ми се да је он много боље, него кад смо засјеле овдје. Шта ти, Лале кажеш?

Лале само климну ѓлавом..

МИЛА: Слаже се. Е, Лале, Лале, зашто си оно морао да радиш?

Лале се насмеши.. Дуго ѓледа у Милу, а ѓошом је ѓомилова ѓо лицу.

Мила је изненађена. Усиаде, ѓрићали цићарейу.

ИЗБЕГЛИЦА: Види ти мангупа!

ДЕБЕЛА: (С краја веранде)
И он зна шта је лака роба...

ИЗБЕГЛИЦА: Жено божија, мани се дјевојке...

ДЕБЕЛА: А зашто, кад знам каква је? Свакоме ће дати, само ако буде имала користи... А он јој може много користити... Може својим глупим климањем главе да потврди да је она прва ушла...

МИЛА: Завршиће се и ово...

ДЕБЕЛА: Хоће, али по тебе ко зна како...

МИЛА: Нека се заврши како се заврши, али ово ће теби бити последња зајбанција са мном...

ДЕБЕЛА: Претиш... Имам сведоке.

ИЗБЕГЛИЦА: Теби да свједочим!? Таквој погануши као што си ти, па макар сто пута била у праву, не бих на страну стала...

ДЕБЕЛА: А клела си се у поштење. Нека, нека. И ти ћеш зажалити. Хоћеш, тако ми свега на свету... Сви ћете ви зажалити ово вече и сав мој живот у овом дворишту... Сви...

Наједном Лале усиаде. Дође до дебеле. Неко време стијоји више ње, а ѓошом је ошамари. Ова изненађена, седе.

Лале се насмеја.

Поново заићра.

Мила и избећлица се смеју.

Дебела ѓлаче.

 2. МЛАДИ, НАСТАВАК ПРЕТХОДНЕ:

И даље је ноћ.

На веранди Дебела и Избежлица сивавају у седећем положају, наслонене поред вратица умируће. Хркање дебеле се меша са већ помало проређеним јечањем умируће.

Мила и Лале сивоје једно поред друго, наслонени на ограду веранде. Лалешу је транзисиор на рамену. Мила држи батерију.

МИЛА: Спавају већ два сата... Лале, да ми њих две убијемо, и да решимо проблем. А?

Лале свој огромни транзисиор узео у обе руке, полагао прије дебелој и издиже радио изнад ње.

МИЛА: Не. Шалила сам се.

Лале се осмехну и врати се. Сиваде поред Миле. Транзисиор сивави поред ногу.

ЛАЛЕ: (Шатајом)
Мила...

МИЛА: (Благо речено изненађена)
Јеси ли то ти Лале?!... Мислим, овај... ти си ме звао?

Лале јој узео батерију. Ућери светлоси у Милу. Мила се заклања. Жели да га види.

ЛАЛЕ: Нисам ја луд ни мутав.

МИЛА: Лале...

ЛАЛЕ: Кажу и ти, мутави Лале. Кажу оно што мислиш... исто оно што си и до сада мислила.

МИЛА: Ја... Лале... Ја... Нисам знала... Ја бих... овај... Молим те угаси батерију...

После дужег посматрања Милиног збуњеног лица, Лале угаси батерију.

ЛАЛЕ: А ја бих за тебе све урадио. И убио бих их, само ако хоћеш. Хоћеш ли?

МИЛА: Боже, па ти говориш!
(Дође к себи)
Одвек сам сумњала у твоје понашање.

ЛАЛЕ: Добро сам глумио, а? Хоћеш да завршимо с њима двома?

МИЛА: Боже мој, боже мој, Лале, нисам знала... Не, не, шалила сам се.

ЛАЛЕ: А стан? Како ћеш га узети? Треба ти.
(Ухватићи је за рамена. Привуче и сипрасно је љуби)
Волим те.

МИЛА: (Обамрла, изненађена... Кад је Лале љусићи, једва долазећи до даха)
Не. Не... Боже...
(Поче љлакаћи)

Избежлица се љробуди.

Лале је љримейи, зљраби радио и сипави ља на раме.

ИЗБЕГЛИЦА: Мала, шта ти је?
(Лалеју)
Шта јој је?

Лале слеже раменима.

Избежлица усипаје. Прилази Мили.

ИЗБЕГЛИЦА: Шта ти је, мала?

МИЛА: (Сипишавајући љлач)
Ништа... Све ми се смучило. Не могу више да издржим.

Лале љолажано одлази.

Избежлица ућали циљарейу.

Дебела и даље хрче.

ИЗБЕГЛИЦА: Ова рокће ко крмача... Је ли, мала, јеси ли ти са неким овдје причала, или ми се то кроз сан чинило?

МИЛА: (Полажано сипишава љлач)
Није ти се чинило. Причала сам са Лалетом...
(Пауза)
У ствари, ја сам причала, а он је, наравно, ћутао, или се смејао...

ИЗБАГЛИЦА: Ма не бих рекла да је тако... чинило ми се и да сам чула мушки глас... Ти мала нешто кријеш...

МИЛА: Не кријем ништа... Стварно ти кажем, уморна сам.

ИЗБЕГЛИЦА: (Прићлаљујући циљарейу)
Не знам...

МИЛА: (Показа на Дебелу)
Хоћеш сада и ти к'о и она?

ИЗБИГЛИЦА: Добро, де...

МИЛА: (Седи поред ње)
Дај и мени једну. Ноћас сам све попушила...

ИЗБЕГЛИЦА: Што Лале оде?

МИЛА: Не знам. Знаш ти њега... Нема везе. Дај ми. Нервозна сам.

ИЗБЕГЛИЦА: Вас двоје нешто кријете...

МИЛА: Опет ти... Дај ми бре ту цигару... Заспаћу.

ИЗБЕГЛИЦА: Ево ти, али ти не пушиш ове...
(Дуга, дуга пауза)
И опет мислим да од свега неће бити ништа.

МИЛА: (Након журно и јако повучених димова)
Мора! Он ноћас мора да умре.

ИЗБЕГЛИЦА: Е, моје дијете. Не умире се кад се нама хоће, већ кад онај горе каже. А и даље мислим да је ово нечија зајбанција...

МИЛА: Али, лекари, он сам и сви они општински говнари су рекли да му је ово последња ноћ. Да знам да неће, отишла бих и легла.

ИЗБЕГЛИЦА: Опет, без обзира на све, велики је то ризик. Него, зашто ти то раније ниси средила?

МИЛА: Не разумем те?

ИЗБЕГЛИЦА: Не прави се луда. Знаш и сама како. Све их знаш. И с њим си била добра... Најбоља.

МИЛА: Да сам могла средила бих. Много траже.
(Пауза)
Уосталом све је зависило од њега. Стан је његов, а не државни...

ДЕБЕЛА: (Буновно и кроз осмех)
А договарате се. Мислите, ја спавам, па да искористите.
(Устаје. Уноси се Мили у лице)
Колико си јој понудила?

ИЗБЕГЛИЦА: Добро је да си се пробудила. Хрчеш к'о трактор. Онај јадник, тамо, ни своје последње тренутке не може од тебе мирно да проведе...

Уз сивејенице веранде, из мрака искрсну Рајна.

- МИЛА: Мама, откуд ти!?
- РАЈНА: *(Ни шраџа њијансџива на њој)*
Дошла сам да те мало одменим. Ти иди лези. Одмори се до јутра. Још који сат па ће сванути...
- ДЕБЕЛА: Како си смела да се појавиш, а камо ли да дођеш овде!?! Убићу те.

Дебела се усџиреми на Рајну.

Мила хиџро зџраби дебелу и одвуче је од Рајне. Прислони је на ѕид.

- МИЛА: Пипнеш ли је, биће ти то задње. Разумеш ли?
- ДЕБЕЛА: *(Једва)*
Пусти ме. Угушићеш ме...
- МИЛА: И хоћу.
- ИЗБЕГЛИЦА: Не прљај руке с њом. Ја сам ту, ако нешто покуша.
- РАЈНА: Има право. Остави је. Не бојим се... Иди и не брини се. Иди. Иди...
- МИЛА: *(Ослободи дебелу својих захваџа. Полази. На врху сџејеница се окреће)*
Покуша ли нешто, зови.
- ДЕБЕЛА: *(Некако дође до ваздуха)*
Кад-гад ћеш ми платити.

Мила се подружљиво насмеја и оде.

- РАЈНА: Мислила си да се нећу појавити. Ево ме. Шта ми можеш? Има ко да ме брани.
- ДЕБЕЛА: Неће увек. Сачекаћу те ја... А кад те се дочепам, све што си ми учинила, вратићу ти. Молићеш да те смрт пре мојих руку шчепа.
- РАЈНА: *(Пљесну се њо задњици)*

Можеш овде да ме пољубиш.

- ИЗБЕГЛИЦА: Добро, престаните... Да ослушнемо, да ли се чује овај... Нешто се утишо...

Избеџлица џрислони џлаву на враџа.

Ослушкује.

Ове две џакође, али су на месџима на којима су и биле.

- ИЗБЕГЛИЦА: *(Одмиче се од враџа)*
Чује се, али не као пре сат-два...

ДЕБЕЛА: Лажеш!

ИЗБЕГЛИЦА: Ево, сама се увјери.

РАЈНА: Не разумем вас...

ДЕБЕЛА: А кад си ти шта осим оне ствари разумела?

РАЈНА: А то тебе свих ових година мучи! Љубомора, значи.

ИЗБЕГЛИЦА: Боже, да не бјеше ове ноћи и овог повода, никад не бих сазнала колико се мрзите.

Дебела послушкује њриљубљеноџ лица уз враџа.

РАЈНА: Не послушкуј носем, већ ушима... Зато си тако и прошла у животу. Увек си нос гурала тамо где не треба. Човек осим носа, још штошта има...

ИЗБЕГЛИЦА: Бона Рајна, немој и ти к'о и она...

РАЈНА: Ништа ја нећу, већ кажем да је таква од кад је знам, а знам је од рођења...

ДЕБЕЛА: *(Наџло се одвоји од враџа умирућеџ и мукло врисну)*
Неее!

Рајна се смеје, смеје, смеје.

ИЗБЕГЛИЦА: *(Крсти се)*
Боже ми помози!

3. ЉУБАВ ИЗА ЗАВЕСЕ:

Мила је у делу иза завесе. Скида се. Остијаје само у џаћицама.

Гаси светило џако да је овај део собе осветљен сијалицом из кухиње. Леже у креветџ. Покри се.

Док се окреће и џреврће, враџа се џолаџано оџварају. Улази Лале.

Мила се џридиџе. Прекривач сџаде с ње.

Лале џранзистџор остијави на сџо. Размиче завесу и уђе. Седе на руб креветџа.

Мила џолунаџа седи.

МИЛА: Лале...

ЛАЛЕ: Да.

МИЛА: Зашто си дошао?

ЛАЛЕ: Знаш и сама зашто.

МИЛА: Не разумем те!

ЛАЛЕ: Хоћеш стан, зар не?

МИЛА: *(Навлачи џокривач. Жели да џокрије џруди)*
Исто као и ти...

- ЛАЛЕ: Ја? Не. Ја имам колико ми је потребно, и ово ми не треба...
Али, теби треба
(Помилова је њо нађим раменима)
и ја ти то могу омогућити...
- МИЛА: (Покушава да избеђне њеђове додире)
Молим те, немој.
- ЛАЛЕ: Зашто се опиреш?! Ти и не знаш колико те желим... Због
жеље за тобом све до сада нисам хтео да говорим.
- МИЛА: Због мене?!... Шта то причаш?... Молим те. Не дирај ме. Не
могу сад... Све ми се смучило.
- ЛАЛЕ: И ја?
(Склони руку с ње)
Да, одувек си се ти мене гадила. Ниси желела са мном ни
да се играш... Ти си ме од све деце највише завитлавала...
А ја, откад сам дошао у ову кућу, у ово двориште, само у
тебе гледам...
- МИЛА: Али...
- ЛАЛЕ: Да... Нисам заборавио кад си ме са оним својим кретенем
од брата гурнула са веранде и кад сам ногу поломио.
Нисам заборавио, али сам теби опростио... и ево, петнаест
година ћутим и чекам овај тренутак...
(Пауза)
Знао сам да ће доћи.
- МИЛА: Немој...
- ЛАЛЕ: Зашто?! Ја сам сџм крив за своју несрећу. Нисам требао да
те пратим, кад си ишла код оног скота који сада умире, и
оно му радила...
- МИЛА: (Поче да ѡлаче)
Уцењивао си ме...
- ЛАЛЕ: Морао сам. Нисам знао како да те одвратим од њега, па
сам зато тражио да и са мном радиш оно што си с њим
радила.
- МИЛА: (Пресѡјаје са ѡлачем)
И сада ме уцењујеш.
- ЛАЛЕ: Ово и оно није исто...
- МИЛА: Исто је, ако не и горе.
(Усѡјаје. Нађа сѡјоји исѡред њеђа. Лале скреће ѡођлед)
Могу ти дати само ово... само да ме гледаш...
- ЛАЛЕ: Немој то да ми радиш. Знам ја како ти изгледаш. Сто пута
сам те тако и још горе видео... Не, не задовољавам се с
тим. Не, јер те волим и желим до неба.

МИЛА: *(Смеје се)*

То си онда, пре него што сам те гурнула, рекао.

ЛАЛЕ: Да, иако сам још био дете, и тада сам мислио оно што сам рекао... Осим родитеља које је онај скот што умире у оној саобраћајци убио, само сам тебе на целом свету волео. Тако је било онда, тако је и сада... Кад си ми се наругала, кад си ме исмејала и кад сте ме гурнули, за мене више никог и ничег није било.

(Пауза)

Иако си све то урадила, ипак за мене само си ти на овом свету постојала... Она моја собица, она изба под земљом, и ти замишљена у њој, био је сав мој свет у којем сам сањао овај тренутак... Знао сам да ће једном тај тренутак доћи и да ћеш тај тренутак бити само моја.

МИЛА: *(Узима одећу)*

Боже, ово је превише за цео живот, а камоли за једну ноћ... Лажеш ти мене...

ЛАЛЕ: Како то мислиш?!

МИЛА: А оно са мамом ноћас?

ЛАЛЕ: То сам намерно да бих ти дао до знања да сам и ја ту... Буди моја бар једном... Бар ове ноћи, и задовољићу се...

МИЛА: Ти си луд!

Лале је нагло ошамари, а њојом удари у сивомак. Мила јаукну и од силине ударца се зашћетура и клону на кревети.

ЛАЛЕ: Ја нисам луд! Нисам... Да ми то више никад ниси рекла. Ни ти, нити било ко други. Ја сам онај који има свој свет и своју љубав. Ви немате ништа... Ти немаш ништа. Ништа ти немаш. Ти си јадница коју јебе ко стигне. И с рођеним братом си била, а нећеш са мном. Зашто? Ја нисам најгори и нисам најјаднији... Ево, стан ти дајем да легнеш са мном. Ако нећеш стан, ево ти новац... ево ти мој транзистор.

Мила њлаче.

Лале из џепа вади свежањ новчаница и баца их на кревети.

ЛАЛЕ: Ове паре сам годинама скупљао. За тебе сам их скупљао. Преброј их. Никада ти нико толико није дао... Будућност ти је с њима обезбеђена.

МИЛА: *(Кроз њлач)*

Нећу твој новац. Нећу тебе... Нећууу!

Лале је ухватио за косу и њодиже...

4. СЕСТРЕ:

Веранда.

Варљива свейлосић праскозорја.

Све шри су узрујане.

ДЕБЕЛА: Рајна, не говори...

РАЈНА: Хоћу. Морам... Једном морамо рећи истину. Она се не може вечито крити... Не може. Цео живот носити овако тешку тајну је немогуће. Човек оболи од тога. Са тајнама се у гроб не иде.

ДЕБЕЛА: Ако кажеш, моја мржња ће бити још већа.

ИЗБЕГЛИЦА: Шта то кријете? Као да сте председника државе убиле! Де, плуните те ваше прљавштине, па да се једном помирите и живите нормално... Овдје сам пет година и ових пет година ја слушам како ће која коју да убије...

ДЕБЕЛА: Не. То не сме да се каже. То само нас две и онај што умире знамо. Он умире и неће рећи, а нећемо ни нас две... Рајна, знаш ли шта радиш? Сав свет око нас рушиш ако кажеш.

ИЗБЕГЛИЦА: Два пута си је именом назвала!...

РАЈНА: Да... Први пут за скоро пола века. Увек ми је говорила: „Она тамо“, или „вештица“, а ја сам јој сестра...

ИЗБЕГЛИЦА: Ајме мени!

РАЈНА: ... најрођенија коју има.

ДЕБЕЛА: *(Врисну)*
Зашто? Зашто си морала да кажеш?

ИЗБЕГЛИЦА: Боже мили и предраги?
(Гледа их не може да се начуди)
Немојте се тако играти. Лажете ви мене... Не знам зашто, али лажете.

РАЈНА: Дај боже да је тако...

ИЗБЕГЛИЦА: Зашто?

РАЈНА: Молим?

- ИЗБЕГЛИЦА: Зашто се онда толико мрзите кад сте сестре?
Рајна се наслони на ограду и њоче да њлаче. Сјоѡаде је кашаљ.
- ДЕБЕЛА: Не цмиздри. Сада заврши кад си почела...
- РАЈНА: *(Након дуже ѡаузе Рајна се некако смири. Кашаљ ѡлађано ѡресѡаје)*
 Због сличне овакве ствари... Због стана и због мушкарца...
- ИЗБЕГЛИЦА: Зар се сестре због тога могу мрзити?
- ДЕБЕЛА: Сестра као што је она никад не може да се воли. Преотела ми је оног за ког сам хтела да се удам...
- РАЈНА: Нисам. Сам ми је дошао, а ја га нисам могла одбити. Био је нешто најлепше што сам до тада имала...
- ДЕБЕЛА: Да. А после си га, кад си му узела све што си могла, одбацила као крпу...
- ИЗБЕГЛИЦА: А стан? Који стан? чији стан?
- РАЈНА: *(Показа на вратиа умирућег)*
 Његов.
- ИЗБЕГЛИЦА: Шалите се вас двије!?
- ДЕБЕЛА: Камо среће да је тако....Због њега нас две више од четрдесет година не говоримо, и мрзимо се... Због њега и овог стана пред којим стојимо...
- РАЈНА: Ово само ти, он, и нас две знамо. Ни деца нам не знају. Не знају ко смо. Мисле да смо случајне комшинице у овом усраном дворишту у које нико осим кише и поштара не залази.
- ИЗБЕГЛИЦА: Морам да сједнем. Овакву причу за мога вијека још нисам чула... Играте се ријечима к'о дјеца пиљцима.
- ДЕБЕЛА: Не. Истина је све што си чула...
- ИЗБЕГЛИЦА: Али то није разлог да се мрзите.
- РАЈНА: Није, али она се зарекла да док њега не поврати и не узме овај стан, да са мном никад неће проговорити, и да ће ми се на било који начин осветити,
(Пауза)
 или ме убити.
- ИЗБЕГЛИЦА: Да толико година то кријете! А он? Зар он то није никоме рекао?.. Ваљда то неко у крају зна?

РАЈНА: Он је онда био начелник милиције, те је било какве приче о овоме лако спречавао. Неке који су понешто знали, или наслућивали, он је хапсио и затварао, проглашавајући их непријатељима државе и партије. Тако да су многи у страху и намерно то заборављали... Од тада, време је прошло. Многи који су то и знали, умрли су...

ИЗБЕГЛИЦА: А дјеца? Чија су?

ДЕБЕЛА: Мислим да нису његова.

РАЈНА: ... Касније, кад смо остариле, више нисмо излазиле одавде, све пратећи једна другу, да се с њим не састане... И тако, а он је уживао. Понашао се као бег...

ИЗБЕГЛИЦА: Онда је све ово његово масло... Он је... Он је...

ДЕБЕЛА: Шта је он? Њега не дирај.

ИЗБЕГЛИЦА: Како да га не дирам кад је он тај који је све ово направио? Мржњу је убацио међу вас... И ово ноћас... Све, све је ово његова зајбанција, а све да би вас и даље у мржњи држао...

ДЕБЕЛА: Није тако. Он је најпоштенији човек којег сам у свом животу упознала. Не би он тако нешто.

РАЈНА: Нас две смо за све криве...

ИЗБЕГЛИЦА: Е, сада стварно мислим да од овог нема ништа... Ја јесам ојађена, али знам да се стан овако не добија. Поготово не туђ... А, јок... Ја у овом нећу да учествуем. Нећу. Одох ја у мој подрум. Какав је да је, лијеп ми је... Сад кад ово знам, овај стан ни цабе не бих... Бићу у свом вилајету и чекати нешто друго...

ДЕБЕЛА: Тако и треба. Ово је само између нас двеју.

(Рајни)

Само, жалим што те се раније нисам некако решила. Да јесам, све би другачије било...

ИЗБЕГЛИЦА: Аха!

ДЕБЕЛА: Шта си хтела? Што не идеш?

ИЗБЕГЛИЦА: Боже, боже, који је он гад!... Због таквих све нам је овако... Са обема је свих ових година био... С вама и са вашим ћеркама...

ДЕБЕЛА: С мојом није... То знам...

- РАЈНА: Веруј да је тако.
- ДЕБЕЛА: Ништа те не питам, јер се ништа са овим није променило. И даље си мој смртни непријатељ. Ноћас је прилика да ти се осветим...
- ИЗБЕГЛИЦА: Њега је требало давно убити. Он није смио да доживи овај дан...
- РАЈНА: Не можеш убити неког кога волиш... и ко је отац сина који није овде...
- ДЕБЕЛА: (*Ужаснућа*)
Лажеш. Лажеш!
- ИЗБЕГЛИЦА: (*Публици*)
Још један разлог да скот умре. Ово ни најгори најгорем не би урадио...
- РАЈНА: Имаш ти право... Сто пута сам то наумила, али нисам могла. Волела сам га и још га волим...
- ДЕБЕЛА: Ти да волиш неког! Немој, молим те! Теби ништа није свето. Због задовољства, због мушкарца, и сада, кад би те неко такву усахлу хтео, и дете би дала...
- ИЗБЕГЛИЦА: Одох... Одох. Мука ми је.
- Одлази.*
- Ове две сћоје удаљене једна од друге.*
- ДЕБЕЛА: Зашто си морала да кажеш!? Зашто баш њој?
- РАЈНА: Морала сам. Нисам више могла... Можда нам је ово и задња ноћ заједно?
- ДЕБЕЛА: Баш ме брига. Ми одавно једна другој нисмо ништа.
- РАЈНА: Мислиш?
- ДЕБЕЛА: Мислим. Наравно да мислим. Наша крвна веза ништа не значи. Уосталом, ти то најбоље знаш. За твоју похоту род ти никада и ништа није значео. Да је тако, не би кћер сину подметала. Мислиш да ја не знам. Све ја знам. Све...
- РАЈНА: Али ниси знала за Радована.
- ДЕБЕЛА: Нисам, мада сам слутила чији је. Јер да ваља, ноћас би био овде... Можда свега овог и не би било? Можда би му као сину и оставио стан.
- РАЈНА: Не би.

- ДЕБЕЛА: Зашто?!
- РАЈНА: Зато што он не зна да му је Радован син.
- ДЕБЕЛА: Како не зна?!
- РАЈНА: Нисам му рекла. Бојала сам се. Знаш да је увек говорио да са нама ништа неће да има... Децу поготово.
- ДЕБЕЛА: Скот. Одувек је био скот.
- РАЈНА: И даље га волим.
- ДЕБЕЛА: Остави се тих речи, молим те. Ти никад ниси знала шта та реч значи. Да си знала све би између нас било другачије. Никад у овакву ситуацију не би дошле.
- РАЈНА: Можда су ме поквариле радне акције и партијски задаци?
- ДЕБЕЛА: Не правдај се. Одувек си била таква. Ником ништа ниси дала. Сећаш ли се да си ми све отимала. Никад ме као сестру ниси гледала...
- РАЈНА: *(Прекида је)*
Била си балавица...
- ДЕБЕЛА: ... а да си била другачија, не би завршила овако. Данас би имала много више но што сада имаш... Била си себична...

У соби умирућеџ зачуше се кораџи, шкриџа ѿода, ѿреврџање некоџ ѿредмеџа.

Кашаљ и јаџци умирућеџ су јаџи, ѿѿѿом крџљање, а онда све ѿрестџаде.

На ѿренуџаџ блесну свеџлосџ баџџерије.

У даљини зџџџи гџрада.

- РАЈНА: Јеси ли чула?
- ДЕБЕЛА: ... и видела... Ко ли је то тамо?
- РАЈНА: Нико. Мислим да је он.
- ДЕБЕЛА: Не верујем. Он се без помоћи не може ни да окрене, а камоли да устане или да хода. Неко је тамо. Само ко?
- РАЈНА: Лале... Лале је тамо. Увукао се...

ДЕБЕЛА: То му ништа не вреди. Ништа. То се не важи док он не умре... Тек после саме смрти се може унутра ући.

РАЈНА: Ко може да докаже да сада није умро? Мислим да је готово...

Кораџи се ојейи зачуше. Свејлосиј байџерије јоново блесну, и као да се зачу некакав чудан смех.

ДЕБЕЛА: Ово није Лале.

РАЈНА: Ако није Лале, ко је?

ДЕБЕЛА: Не знам, али Лале није. Он се овако не смеје, његови кораџи нису правилни. Неко је други унутра.
(*Смеје се*)
Онда се он дигао.

РАЈНА: Што се смејеш?

ДЕБЕЛА: Он нас и даље зајебава. Сигурна сам да је он... Не, не могу да верујем да је толики гад...

РАЈНА: Гад којег волим...

Кораџи јоново; јриближе се врајима ја се удаље.

Њих две су јојално збуњене.

РАЈНА: Одох ја. Ово није за мене. Нека буде шта буде.
(*Пође. Засјаде*)
Ипак смо ми сестре, а и при крају смо нашег живота. Која година и готово је и с нама... Дај да...

ДЕБЕЛА: Никад. Никад се нећу помирити с тобом. Никог у животу као тебе нисам мрзела. Нико ми као ти није живот упропастио. Зато иди. И дабогда се низ те степенице стрмоглавила и мртва на њима остала.

Рајна јође.

Дебела за њом замахну руком као да ће да је зурне, али се јредомисли.

Седе уз враја.

Унујра је јишина.

ДЕБЕЛА: Шта она мисли? И на оном свету ћу је прогањати... Само да она избеглица некеме не каже... Ако мисли да живи, неће.

5. ОПЕТ МАЈКА И КЋЕР:

Мила у мајици и гаћицама седи за стџолом, на којем је хрӣа новчаница и флашиа вињака, пажљиво броји и слаже новчанице.

Узбуђена је.

Понекад посегне за флашом и испије кра̄пак гурљај.

Нервозно пуши.

Лице јој је у модрицама, усна расечена...

МИЛА: Страшно! Оволики новац! Не, ово он није скупио. За цео живот не може да се скупи оволико пара. Ово је он неком украо...

Улази Рајна.

Забезекнуто сџаде.

Иза ње зјаје вра̄та и мрак.

МИЛА: Затвори та врата... Закључај их и не блени тако...

Рајна уради шџо јој је речено, и упути се Мили која сџавља свежњеве новчаница у коверџе.

РАЈНА: Шта ти је то? Какве су то паре? Одакле ти?

МИЛА: Моје... наше.

РАЈНА: Одакле ти?

МИЛА: Добила.

РАЈНА: Од кога?

МИЛА: Лале ми их је дао...

РАЈНА: Лале!

МИЛА: Да.

РАЈНА: Када?...

МИЛА: Малопре...

РАЈНА: Зашто?...

МИЛА: Знаш ваљда зашто?

РАЈНА: Није ваљда!?...

МИЛА: Да...

РАЈНА: И?

МИЛА: Шта и?

РАЈНА: Јеси ли и с њим легла?

МИЛА: Не...

РАЈНА: Не!?

МИЛА: Нисам хтела...

РАЈНА: Ниси хтела! Ти!?

МИЛА: Нисам...

РАЈНА: Не верујем...

МИЛА: Нисам.

РАЈНА: Зашто!?

МИЛА: Не знам... Нисам... Гадио ми се.

РАЈНА: *(Смеје се)*

Гадио ти се!?

(Пауза)

Ти би и цабе, а не за толики новац.

МИЛА: Веруј ми да нисам могла...

РАЈНА: Па како ти је онда оставио паре!?

МИЛА: Не знам.

РАЈНА: Ти или ме лажеш, или нешто кријеш?

МИЛА: Све сам ти рекла како је било... Ништа те нисам слагала...

РАЈНА: *(Седе. Милује свежњеве новчаница)*

Колико има?

МИЛА: Скоро педесет хиљада евра... фали која стотина.

РАЈНА: *(Загригну се. Посегну за флашом. Повуче добар цуџ)*

Толико!?

МИЛА: Да...

РАЈНА: И ниси легла с њим?

МИЛА: *(Бесно)*

Рекла сам ти... Нисам...

РАЈНА: А те модрице? Шта је то?

МИЛА: Од њега...

РАЈНА: А!?

МИЛА: Кад сам га одбила, а онда ми је бацио паре и отишао.

РАЈНА: И ја бих то урадила да сам била на његовом месту,

(Пауза, оћии још који љуљај)

али цабе ти паре не бих дала... За ове паре, цео живот би била пода мном.

МИЛА: (Зури у њаре)
Само, одакле ли му оволики новац!?... Знаш мама, Лале није оно што смо мислили да јесте.

РАЈНА: А да шта је?

МИЛА: Он је...

Ситоља се зачу џуцњава. Вриска дебеле... Ужасан Лалеиов смех... ња оиџи џуцњава, вриска...

Мила изјури најоље.

За њом Рајна.

6. ЈУТАРЊИ МРАК:

Зора је.

Неколико зрака сунца њада на Дебелу која ѡресамићена виси ѡреко оџраде веранде. Сва је обливена крвљу.

Лале ситоји ѡред ње. Смеје се. У једној руци му је ѡишиољ са којим виџла, а у другој ѡранзисѡор са којеџ се чује ѡреџласна музика, ѡесме „Поџледај свој дом, анћеле“. Ова ѡесма ѡраје за све време ове слике, као да је на бескрајној ѡраци.

Враџа од собе умируеџ су оѡворена. Једва се на ѡоду ѡред креветѡа виде ѡѡомична ѡела. Разазнаје се црна одећа Избеџлице, сѡарац у ѡиџами и још нечије.

Убрзо се сѡворише Рајна и Мила. Кад уџледа Дебелу, Рајна крикну. Приѡрча јој и онако оџромну је заџрли. Поче да рида.

РАЈНА: (Кроз јецаје и јаке)
Мила моја, мила мојааа... Јооој!

Мила не зна шѡа ће.

Лале ѡоче да иџра. Њеџова иџра је џроѡескна.

ЛАЛЕ: Рекао сам ти да ти само ја могу помоћи. Само ја, а ти ме нећеш... Уђи тамо...

Пресѡаје са иџром. Приђе Мили. Гура је у ѡравцу оѡворене собе. Мила се оѡире. Лале јој ѡриноси ѡишиољ на слеѡочницу. Мила дође до ѡраџа собе. Врисну. Клону на ѡраџ.

ЛАЛЕ: Видиш. Сви су ту. И избеглица, и твој брат, и овај матори кењац... Сви су на гомили. Сада је све твоје... Хоћеш ли и ње да се ослободиш?

Лале Показује на Рајну која милује дебелу коју је положила на под веранде, а кад је чула да Лале помену Радована, врисну и клону преко његовог шела.

ЛАЛЕ: Остао је још један метак.

Мила га немо и засирашено гледа.

ЛАЛЕ: Не мораш ништа да кажеш... Знам да то желиш... Знам, јер сви смо ми теби овде гадни, и ја и дебела, и он, (Показује на мртве у соби) и она, и он, наравно и она. (Пишићољем показа на Рајну) Брај. Ја или она? Имам само један метак, љубави!

Мила га и даље немо и уилашено гледа. Плаче тихо, без гласа.

РАЈНА: (Рајна јауче и само понавља) Мили мој, мили моји... јоој!

ЛАЛЕ: Нервира ме. Ништа друго не зна до „мили моји, мила моја... јоој!“ Пих... Пијана бабетина... Реци, она или ја...

Светлоси јуира је све јаснија. Све се боље види.

Одједном звуци полицијских сирена који се нагло приближавају.

ЛАЛЕ: Пожурили су, а рекао сам им да касније дођу! Скотови... (Пауза)

Немам много времена. Говори. Шта желиш? Кога желиш? Кажи, ја сам твој анђео... Све сам ти обезбедио... Све... Стан, новац... Кажи!

Кад звук сирене постане близу и заглушујући Лале прислони пишићољ на теме Рајне.

Мила је скамењена.

Одједном Лале прислони пишићољ себи на селлоочницу. Повуче обарач.

Пуцањ се разлеже и стоји се са звуком сирене у двористију и песмом са транзитора, која непрекидно иде, а његово шело као одбачено заједно са транзитором паде преко прага, поред Миле и Рајне.

Звук сирене се разлеже целим двористијем.

КРАЈ